

Setembre crític | Actualitzat el 29/11/2024 a les 15:42

«Maleïda memòria»

Nel Pena comparteix sensacions i emocions reviscudes amb la sola visió d'un estri damunt una taula al cap de més de vint anys de separar-se del seu agressor | «Compartir és sanar i també una mostra de força en comunicar l'experiència viscuda i reviscuda. Quan sento la paraula 'supervivent' em molesta, em sento més 'sobrevivent'»



Un estri de color verd, però amb l'ombra ben fosca, com el que va rescatar-li a la Nel la «maleïda memòria» de tants anys de patiment

La Nel va caure un dia al carrer i es va trencar el canell. Després d'unes setmanes de portar el guix va començar la rehabilitació.

Allà va recuperar la mobilitat del canell, però també va retrobar-se amb un passat que creia superat. Sobre la taula, amb la resta d'eines de rehabilitació hi havia un estri de color verd, però amb una ombra ben fosca, idèntic al que il·lustra l'article.

«Em va sobrevenir un calfred, una tremolor i em vaig sentir el cap enterbolit».

El record de les fortes situacions viscudes que li evocava aquell estri la va portar a mesos de malsons cinc nits de cada set. «Em llevava cada dia esgotada, insegura i trista... No entenia què em passava, de dia trampejava, però de nit tornaven els malsons».

La Nel va deixar de sortir, de veure gent i es va aïllar mesos i mesos. Haver vist aquell estri en el centre de recuperació va ser el detonant de reviure situacions que havia viscut feia més de 20 anys.

Ella s'havia separat l'any 2000, després d'anys d'agressions físiques i psicològiques per part del pare dels seus fills. L'estri formava part d'aquell entorn familiar agressiu. Ell, passadís amunt... passadís avall, exercitava i es reforçava el canell amb l'estri. Dia rere dia. Quan li pegava ho feia amb els nusos dels dits. «Ell, ja preparat, mai es feia mal».

«Estem acostumades que ens diguin «tu ets una supervivent» i ja sembla que està tot solucionat, però no és així. Per molt que passin els anys, la situació viscuda té un pes psíquic i emocional que no se'n va mai, a vegades també físic».

Per això en alguns moments pensa: «Maleïda memòria».

Quan la Nel Pena es va separar encara no hi havia les lleis que ara intenten protegir les dones que han patit violència masclista. I amb tot, va ser precursora a Vic en fundar l'Associació Mileva, que lluita per erradicar la violència masclista, donant suport psicològic i legal a totes les persones que visquin en una situació familiar d'agressions. Després d'anys d'activisme amb Mileva, ajudant altres dones a empoderar-se, a sortir de la por i a ser més fortes per superar la situació, li va xocar que la sola visió de l'estri la retornés a l'infern emocional.

«Les psicòlogues i psiquiatres que he anat sempre m'han ajudat moltíssim. No cal tenir mai reticència a anar-hi. L'estigma no em condiciona», reflexiona agraïda, amb la seva veu calmosa.

Després de molts anys la Nel es va retrobar amb la seva psicòloga per recuperar-se d'aquesta recaiguda, recuperant l'autoestima i la confiança. «La teva vida continua, però tens la necessitat de compartir, compartir és sanar i també una mostra de fortalesa en comunicar l'experiència viscuda i reviscuda. Quan sento la paraula 'supervivent' em molesta, em sento més 'sobrevivent'», afirma. El diccionari contempla aquests dos adjectius com a sinònims, però el diccionari de les emocions li dona connotacions diferents.

«He hagut d'acceptar que mirar enrere també forma part de la recuperació». Li ve al cap «maleïda memòria», però també se sent satisfeta d'on està arribant després d'un llarg recorregut i tants malsons viscuts. Fent memòria per sobreviure a la memòria.